

Al Tall torna a casa

Vicent Torrent i Manolo Miralles, dos dels fundadors del grup Al Tall, han parlat amb EL TEMPS abans de marxar cap a Canàries, on participaran en el festival dels Sabanderos. Després actuaran a Marsella i a la República Federal d'Alemanya, país on s'ha editat, per primera vegada, la discografia d'Al Tall.

R. Blasco

—**A** bans d'actuar a València, a El Micalet, del 18 al 23 d'aquest mes, el futur més immediat portarà Al Tall a Canàries, on actuarà amb el grup Muluk El Hwa. ¿Qui prefereixen més, Muluk o a Al Tall?

—Nosaltres havíem fet un recital fa tres anys, però aquesta és la primera vegada que actuem dins del festival dels Sabanderos, que té una gran tradició popular. Pel que fa a Muluk El Hwa, en principi tenien una mica de rezel, pel fet de ser marroquins, però els han conegut enguany i els han tingut mig estiu treballant per Canàries.

—L'estiu ha passat i el grup Al Tall no ha fet cap actuació al País Valencià. Sembla que la cançó està passant un moment greu.

—Enguany s'han celebrat eleccions i els ajuntaments han deixat les contractacions per als nous consistoris. Aquest podria ser un factor més per a explicar la manca d'actuacions a l'estiu, però hi ha moltes altres raons.

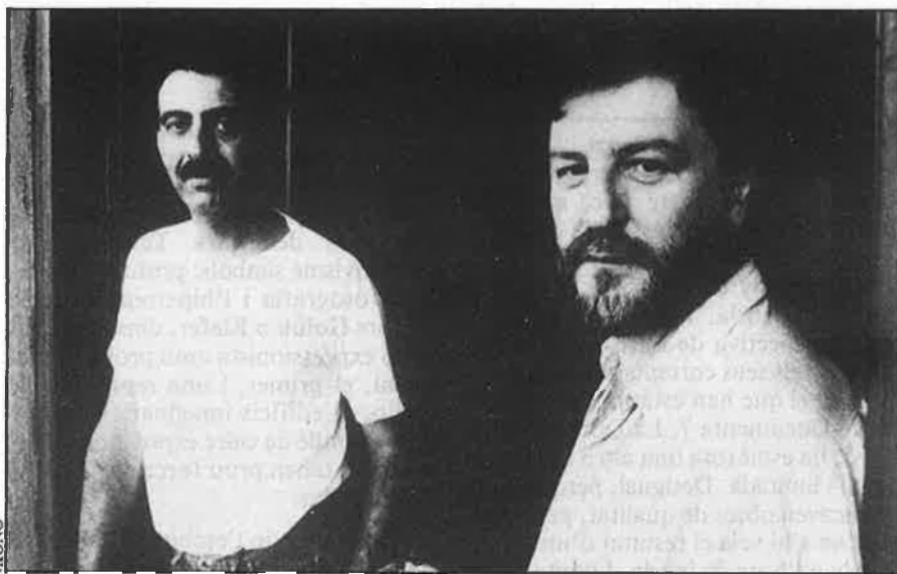
—¿Raons polítiques?

—Les institucions tenen un paper i no el compleixen. Els polítics responsables no valoren la tasca que estan portant a terme els grups valencians, o bé els tracten com si foren «Caritas». Es fa una inversió pressupostària, és clar, però no es racionalitza ni es fa cap política concreta.

—¿Una col·laboració més estreta entre els governs dels Països Catalans podria donar millors resultats en el món de la cançó?

—Sí, per exemple a l'hora de potenciar els segells de discos privats, que a Mallorca funcionen bastant bé i que ara s'estan rellançant a Barcelona. En altres èpoques, València ha estat molt més oberta a cantants, sobretot del Principat, i així les coses han funcionat millor.

—Fa uns dies TVE va emetre un programa aniversari dels 25 anys de la Nova Cançó, on es reflectia un gran desacord entre els membres d'aquest moviment.

Manolo Miralles i Vicent Torrent.

—Es va donar una impressió d'estat ruïnós, de companys a la grenya. Des de fa temps, no només els mitjans de comunicació, sinó també els cantants, estem posant èmfasi contínuament en la crisi. A nivell d'artista individual, si les coses no van bé, cal plantejar-te el funcionament d'una altra manera, però si pegues un baixó, no val la pena insistir que tota la cançó està malament. Jo em plantejo tot açò com una ona que puja i baixa. Ara estem caminant cap avall i se'ns presenta un panorama molt fosc. Però potser aviat, encara que dins d'unes altres coordenades, tornarem a pujar.

—La promoció és imprescindible per entrar en el mercat discogràfic. ¿Com aconseguir que les multinacionals editen la vostra música?

—Nosaltres hem intentat pujar al carro d'un fet mediterrani que no acaba de quallar. Si això anara cobrant marxeta i es perfilara una alternativa amb una identificació sonora fàcil, com ha passat amb la música celta, les multinacionals podrien veure possibilitats d'inversió.

—Al Tall està actuant ara amb el grup marroquí Muluk El Hwa. ¿Com va nàixer la idea de treballar junts?

—Aquest grup de Marràqueix, el và-

rem conèixer en la Trobada de música del Mediterrani i per recomanació de Juan Goytisolo. Després, vam coincidir en una gira per Occitània i va eixir la possibilitat de gravar un disc conjuntament; *Xarq-al-Andalus* n'és el resultat. El grup Muluk també ha tret un disc en solitari, editat per Difusió Mediterrània.

—Grups com Milladoiro, de Galícia, i Oskorri, del País Basc han aconseguit arrelar més en els seus pobles que no Al Tall al País Valencià. ¿Per què?

—Són grups que tenen una base social que els presta suport i això fa que actuen amb una certa normalitat, cosa que desgraciadament no passa al País Valencià, on el públic no respon tant. A més, Milladoiro ha entrat de ple en l'àmbit de la música celta, i això li dóna molt de joc, perquè han entrat bé en circuits com Anglaterra o Bretanya...

—¿I quins projectes teniu ara?

—Estem preparant un disc més senzill que el *Xarq-al-Andalus* i que *Tocs i Vares*, amb ritmes normalment ballables, melodies obertes, amb una part important d'instrumentació.

—¿I econòmicament...?

—Devem quantitat de peles, arran de la història dels deu anys. Només comptàvem amb 900.000 pessetes que ens donà la Conselleria de Cultura, i la resta corria de part nostra. Després d'una campanya com aquesta, hauríem d'haver tingut més contractes, però no va ser així.

—¿Al Tall deixarà el món de la cançó?

—De moment, no. Ni pensar-hi. Encara que siga cert el tòpic que a València es cremen les coses com si foren falles, nosaltres continuarem, més tranquils, però més segurs. □